

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 347

* ΕΤΟΣ ΙΕ' *

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1960 (Π.Ο.Η.) *

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΟΠΛΟΝ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΟΝ

ΥΝΑΜΙΣ είναι ἡ χριστιανική πίστις καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῆς ἀκατανίκητον ὄπλον εἶναι ὁ Τίμιος Σταυρός. Ὁ Τίμιος Σταυρός σημειούμενος, ἀναρτώμενος, προχί-

τως δι' ἐκτάσεως τῶν χειρῶν σχηματιζόμε-

νος συνιστᾷ τὸ πλέον ἀποτελεσματικὸν κατὰ τοῦ Διαβόλου ὄπλον, ὅστις «φρίττει καὶ τρέμει μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν». Ἡ ἰδιότης αὐτῇ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὑπὸ τῆς Γραφῆς ἐπιβεβαιουμένη καὶ ὑπὸ τῆς Ἱστορίας ἐπικυρουμένη

εἶναι πραγματική, ἀντικειμενική, συγκεκριμένη, σαφὴς καὶ ἀναμφισβήτητος. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Τίμιος Σταυρὸς δεσπόζει μέσα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἀποτελεῖ τὸ χρυσοῦν κέντρον τῆς λατρείας αὐτῆς. Σημειούμεθα διὰ σταυροῦ ἀναχωροῦντες ἐκ τῆς οἰκίας μας· σημειούμεθα διὰ Σταυροῦ ἀκούοντες φρικτὰ καὶ ἐπικίνδυνα ἀκούσματα· σημειούμεθα διὰ σταυροῦ ἐνώπιον κινδύνου. Παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ δεσπόζει εἰς τὸν βίον τοῦ Χριστιανοῦ.

Ὁπλον ὁ Τίμιος Σταυρὸς ἀλλά καὶ Σύμβολον! Σύμβολον ἀγῶνος ἀδυσωπῆτου, σκληροῦ! Ἀ-

γῶνος ἐναντίον τῆς ὀζούσης ἀθλιότητος τῆς ἁμαρτίας. Τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία ἀγνοεῖται κατὰ τὴν οὐσίαν τῆς καὶ τῆς ὁποίας ἐπισημαίνονται ἀπλῶς καὶ ἐπιπολαίως «μερικαὶ» κτυπηταὶ συνέπειαι, χωρὶς ἐν τοσοῦτῳ νὰ ἐξαντλεῖται ἡ σκοτεινὴ πραγματικότης τῆς μόνον εἰς αὐτάς. Τῆς ἁμαρτίας ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀ-

πεκάλεσε ὁ Μέγας Παῦλος «σῶμα θανάτου», ἀναβοῶν ἀπεγνωσμένως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ οὐρανοῦ «ἄθλιος ἐγὼ τίς μέρυσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;»

Σύμβολον λοιπὸν τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ ὁ Τίμιος Σταυρὸς. Σύμβολον, διότι μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν αὐ-

«ΣΤΑΥΡΟΥ πανήγυριν ἄγομεν, καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας ἅπαν κατασιράσσεται πλήρωμα. Σταυροῦ πανήγυριν ἄγομεν, καὶ χαρὰς μαρμαρυγαῖς τὸ τῆς οἰκουμένης καταλάμπεται πρόσωπον. Σταυροῦ πανήγυριν ἄγομεν δι' οὗ τὸ σκότος ἠλάθῃ, καὶ τὸ φῶς ἀντεσῆχθῃ. Σταυρὸς ὑψοῦται καὶ πόλεις πανηγυρίζουσι καὶ λαοὶ χαρμόσυνα σπεύδουσιν».

ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης.

τομηδενισμόν, τὴν ἐκμηδενίζουσαν αὐταπάρησιν, τὴν ἄκραν ταπείνωσιν. «Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως» ἐνεφανίσθη «οὐκ ἔχων σχῆμα οὐδὲ κάλλος» κατὰστικτος ἀπὸ τοὺς μώλωπας τῆς ἀνθρωπίνης ἀγριότητος, παρ' ὅλον ὅτι ἦτο ὁ Παντοδύναμος καὶ Ἅγιος Θεός. Ἀνυψωθείς ὁμως ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ἐπέτυχε τὴν μοναδικὴν νίκην, οὐχὶ διότι ἀπλῶς ἀπέθανε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἀλλὰ διότι τελείως αὐτεμhedίσθη.

Ἐκτοτε τοὺς ἀγωνιστάς, τοὺς ἀναδεικνύει οὐχὶ ἡ ἔδρα τῆς Ἀκαδημίας, ἡ ὁ ἄμβων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἡ κορυφὴ τοῦ κοινωνικοῦ θαυ-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΡΩΣΙΝ

ΤΟΝ ΔΙ ΗΜΑΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΤΕΡΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ

(Τελευταῖον)

ΜΕ ΒΑΒΗΛΩΝΙΑΝ ὁμοίαζεν ἡ προχριστιανική ἀνθρωπότης. Ἡ πανσπερμία τῶν Ἑθνῶν ματαίως ἀνεζητεῖ μίαν διέξοδον. Τὸ σκότος καὶ ἡ σύγχυσις ἦσαν ψηλαφητά. Καὶ ὅμως τὸ σχέδιον τῆς παγκοσμίου ἀπολυτρώσεως εἶναι σαφές. Ὁ Θεὸς δὲν ἀφῆκε τοὺς ἀνθρώπους ἀκαθοδηγήτους. Ἡ παρουσία τῆς Θείας Προνοίας κατευθύνει τὴν ἱστορίαν. Οἱ ἔθνη οὖν μὲ θαυμαστὴν διαίσθησιν στρέφονται πρὸς τὸν Θεόν. Τὸν ἀναζητοῦν καὶ τὸν ἀπαλλάσσουν ἀπὸ τὸ χονδροειδὲς ὕλιστικὸν περίβλημα τῆς λαϊκῆς εἰδωλολατρείας. Τὸν θεωροῦν Πνεῦμα αὔλων, παντοδύναμον, παντογνώστην. Εἶναι ὁ σπερματικὸς λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ὁμίλησεν καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος *«νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσὶν νόμος οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν συμμαρτυροῦσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως»*. (Ρωμ. 2, 15.) Ὁ Δημιουργὸς λοιπὸν δὲν προητοίμασε τὸν δρόμον τῆς ἀπολυτρώσεως μόνον ἐκ τῆς πλευρᾶς τῶν Ἰουδαίων ἀλλὰ καὶ τῶν Ἑθνικῶν. Εἶναι ἄλλωστε, τὸ αὐτὸ φῶς τὸ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ὥς λέγει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον.

Μὲ τὴν μεσολάβησιν ὅμως τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ συνετελέσθη καὶ συγχορηγιστικόν. Ἐδῶ ἔχομεν μίαν σειρὰν ἀποκαλυπτικῶν κρίσεων εἰς τὴν χυρσὴν ἄλλωσον τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Κυρίου.

Οἱ Πατριάρχαι, οἱ Προφῆται καὶ αἱ καταπληκτικαὶ φυσιογνωμίαι τῶν ταγῶν τοῦ Ἰσραηλικοῦ Ἑ-

μασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὕψος τοῦ φρικτοῦ Σταυροῦ.

Ὁ τύπος τοῦ τελείου χριστιανοῦ δὲν εἶναι τοῦ Σταυρωτοῦ ἢ τοῦ Σταυροφόρου, ἀλλὰ μόνον τοῦ Ἑσταυρωμένου!

«Χριστῷ συνεσταύρωμαι» βοᾷ ὁ Ἀπ. Παῦλος!

Ὅπλον καὶ σύμβολον ὁ Σταυρὸς! Ἀγῶνα καὶ μάχη συνιστᾷ. Ταπεινῶσιν καὶ ἐκμηδενισμὸν ἐνσαρκώνει. Θάρρος καὶ καρτερίαν ἐμπνέει. Ὑπομονὴν καὶ ἀπόφασιστικότητά χορηγεῖ. Νίκην καὶ θρίαμβον παρέχει.

Ποῦ ὅμως;

Οὐχὶ ὅταν καρφώνεται ἐπάνω εἰς τὸ μνημα μιάς νεκρᾶς ζωῆς· ἀλλ' ὅταν ὑψοῦται εἰς ὀλόφωτον ἐκ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης καρδίαν! Ὅταν τότε ἡ καρδία φλογίζεται, τὰ χεῖλη θά ψελλίζουν « ὦ μου σκέπη κραταιὰ ὑπάρχεις ὁ τριμερὲς Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ· ἀγιάσόν με τῇ δυνάμει Σου, ἵνα πίστει καὶ πόθῳ ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω σε ».

θνοὺς ὁμίλησαν περὶ *Ἐκείνου*, περὶ τοῦ *«συνύμνου λέοντος Ἰούδα»* ὥς λέγει ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ.

Ὁ νόμος ἐφώτισεν εἰς βάθος τὴν συνείδησιν, *«διὰ γὰρ νόμου ἐπίγνωσις ἁμαρτίας»*. Ὁ Σωτὴρ ἔπρεπε νὰ ρίψῃ τὸν σπόρον εἰς γόνιμον ἔδαφος, αἱ εὐαγγελικαὶ ἀλήθειαι ἔπρεπε νὰ οἰκειοποιηθοῦν καὶ οἱ λαοὶ νὰ εἶναι ὥριμοι νὰ ἐννοήσουν τὴν ἀπολυτρωτικὴν θυσίαν τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου.

Σκοπὸς τῆς ἀπολυτρώσεως

Ἡ ἀπάντησις εἶναι μονολεκτική: Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ἀνανίψῃ ὁ ἄνθρωπος, νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὸν βόρβορον, νὰ ἀναστηθῇ ἐκ τῆς πτώσεως κατήλθεν ὁ Κύριος ἐκ τῶν Οὐρανῶν. Ἦλθεν «ἁμαρτολοὺς σῶσαι», «ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός», «ἄραι τὰς ἀνομίας ἡμῶν» «σῶσαι τὸν λαὸν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἁμαρτιῶν». Ἦλθε ὁ ἅγιος, ὁ ἀμίαντος, ὁ ὑψιλότερος τῶν Οὐρανῶν, ἵνα καθαρῇ ἡμᾶς καὶ σῶσῃ ἡμᾶς. Καὶ ὥς λέγει ὁ Μ. Βασίλειος διδασκόμεθα ὅτι *«ἡ μετὰ σαρκὸς ἐπιδημία Χριστοῦ ἡ τῶν εὐαγγελικῶν πολιτευμάτων ὑποτύπωσις, τὰ πάθη, ὁ σταυρὸς, ἡ ταφή, ἡ ἀνάστασις ὥστε τὸν σωζόμενον ἄνθρωπον διὰ μιμήσεως Χριστοῦ τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην νύθεσίαν ἀπολαβεῖν»*.

Ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐκδρομὴν τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας» εἰς Ἁγίαν Λαύραν—Μ. Σπήλαιον. Πρὸ τοῦ Ἱστορικοῦ Πλατάνου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῆν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλων εἰσφορᾶς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱεροῦ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς, Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

15.000 ΔΟΛΛΑΡΙΑ Ή 450.000 ΔΡΑΧΜΑΙ

Ἀρεθούσα — Σωχοῦ — Θεσσαλονίκης Τὸ ἀπόγευμα τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἀφίχθη εἰς τὸ νεοῖδρον τὸν Παράρτημά μας ὁ ἐκ Δράμας Ἱερεὺς αἰδεσιμώτατος κ. Μιχ. Ν. Σαββόπουλος συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Προέδρου Πητος Γ.Ο.Χ. Σταυροῦ — Χαλκιδικῆς ἀδελφοῦ Δημητρίου Κομλίκη ἀμφοτέρων συνεργησάντων εἰς τὴν ἴδρυσιν Παραρτήματος καὶ Ἱεροῦ Ναοῦ Γ.Ο.Χ. ἐν τῷ χωρίῳ μας. Πληροφορηθέντες οἱ κάτοικοι καὶ Μέλη τοῦ Παραρτήματός μας τὴν ἐπομένην τοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος ἐκκλησιασθήσαν πανοικί, εὐλογηθέντες ὑπὸ τοῦ λειτουργοῦ Ἱερέως, ὅστις ἐκήρυξε καὶ τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τῶν ἀγωνιστικῶν του συστάσεων ἐστέρωσε τὴν πίστιν, τὸν ζήλον καὶ τὸ θάρρος τῶν νεοφωτιστῶν μελῶν μας.

Μιχαὴλ Τουσουνίδης

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΑ

Παραρτήματος—Ἀρεθούσης—Θεσσαλονίκης

Καθῆκον μας θεοσκεπτικὸν καὶ ἐπιβεβλημένον θεωροῦμεν ὅπως εὐχαριστήσωμεν δημοσίᾳ, πάντας τοὺς συνεργησάντας, μοιθήσαντας καὶ κοπιᾶσαντας ἱερωτάς, κληρικούς καὶ λαϊκούς εἰς τὴν σύστασιν καὶ θεμελίωσιν τοῦ τε Παραρτήματός μας καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἰδιωτικοῦ μας Ναοῦ ἐπ' ὀνόματι τῶν θεοστέπτων καὶ ἱσαποστόλων, Κων(ν)νου καὶ Ἑλένης καὶ τὸν Αἰδεσιμώτατον Ἱερέα κ. Μιχ. Ν. Σαββόπουλον Δράμας καὶ Προέδρον Πητος Γ.Ο.Χ. Σταυροῦ Χαλκιδικῆς κ. Δημ. Κομλίτην Θάσιον, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν ἀγωνιστικῶν τῶν ἐνεργειῶν καὶ παροτρύνσεων συνήγαγον εἰς τὴν ἴδρυσιν Πητος Γ.Ο.Χ. καὶ Ἱεροῦ Ναοῦ ἐν Ἀρεθούσῃ μοναδικοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐπαρχίᾳ Λαγκαδά β'. Τὸν ἀκάματον Προέδρον Ἱερέα Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεσ(κ)κης κ. Ἡλίαν Νικολόπουλον, ὅστις διὰ τῆς αὐτοπροσώπου ἐν Ἀρεθούσῃ παρουσίας του ἐθεμελίωσε τὸ Παράρτημά μας καὶ συνέτεινε εἰς τὸ νὰ λειτουργηθῇ διὰ πρώτην φοράν (11-7-1960) ὁ Ἱερεὺς Ναός μας.

γ'. Τὸν Αἰδεσιμώτατον Ἱερέα κ. Στυλ. Μουσαῦ Θεσ(κ)κην ὅστις μὲ 60 ἐκδρομείς προσήλθεν τὴν 10) 7)60 καὶ ἐλειτούργησε διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν μας ἀποδώσας τοῦτον εἰς τὴν Θείαν Λατρείαν τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας καθὼς καὶ πάντας τοὺς ποικιλοτρόπως βοηθήσαντας ἢ συνδραμόντας τὸν Ἱερόν Ναόν μας.

καὶ δ') Τὸν Ἐφημέριον καὶ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν Πητος Π.Θ.Ε.Ο. Κοινωνίας Δράμας Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐδώρησαν μεγάλης ἀξίας ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα ἥτοι Ἱερά σκεύη, Ἱερατικά, πολυέλαιον πολλὰς ἀγίας εἰκόνας καὶ λοιπὰ εἶδη. Πάντας τοὺς ἀνωτέρω εὐχαριστοῦμεν θερμῶς—Θερμότατα καὶ ὁ Κύριος ἀποδώσῃ αὐτοῖς ἑκατονταπλασίονα.

Ἐν Ἀρεθούσῃ τῇ 27 Ἰουλίου 1960 Π.Ο.Η.

Ἡ Διοίκησις τοῦ Παραρτήματος Γ.Ο.Χ. Ἀρεθούσης
Ὁ Πρόεδρος Θεόδ. Λιθοδόπουλος, Γ. Γραμματεὺς Θεοχ. Ἰωννίδης, ὁ Ταμίας Μιχ. Τουσουνίδης, οἱ Σύμβουλοι Ἀθαν. Ἀναγνώστου, Ἰωάν. Ἀλεξανδρίδης, Κλέαρχος Μπεμπέκας, Γεώργ. Λαζαρίδης.

Εἰς ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ φύλλον ἀνεγράψαμεν τὴν εἶδησιν, καθ' ἣν βρόφος ἀπέθανε ἐκ πείνης ! Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν εἶναι τὸ πρῶτον ἢ τὸ τελευταῖον ! Ἐνα πάντως γνωρίζομεν ὅτι εἰμεθα λαὸς πτωχός, μὲ ἡξημένον τὸ ποσοστὸν τῶν ἀπόρων, μὲ ἀνησυχητικὸν τὸν δείκτην τῶν ἀνέργων, μὲ ἐφελκτικὸν τὸ κύμα τῆς μεταναστεύσεως !

Βέβαια ἔχουμε καὶ τίς βιτρίνες μας ! Τί θὰ δοῦν οἱ ξένοι ; Πίσω ὅμως ἀπὸ τίς βιτρίνες αὐτὲς τί κρύβεται ; Δυστυχία, ἀγχος βιοπάλη, ἀνεκπλήρωτοι πόθοι χιλιάδων νέων, ποὺ θὰ ἤθελαν μιὰ ζωὴ ἀνωτέρα φωτισμένη μὲ τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης· πίσω ἀπὸ τίς βιτρίνες αὐτὲς κρύβονται δράματα, τραγωδίες καὶ συμφορές !

Σ' ἓνα τέτοιο λοιπὸν κακομοιριασμένο καὶ φτωχὸ λαὸ συμβαίνουν πράγματα περίεργα, ἀκατανόητα !

Ἔτσι π. χ. κανεὶς ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἔχουν φροντίδα τὴν ψυχὴν του, δὲν σκέφτεται, ὅτι ἡ ἀνάγκη τῆς ζωῆς ἐπιδρᾷ στὴ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς· ἡ φτώχεια καὶ ἡ μιζέρια γεννά, καμμιά φορά, τὴν πορνείαν καὶ τὴν διαφθορά. Καὶ ὅμως ὁ Δεσπότης ποτὲ δὲν σκέφτηκε νὰ ἀνακουφίσῃ οἰκονομικὰ μιὰ δυστυχημένη οἰκογένεια ! Ἡ Ἐκκλησία ποτὲ δὲν ἀντιμετώπισε ρεαλιστικὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ λαοῦ.

Καὶ νὰ ! Μέσα στ' ἄλλα καὶ καινούργια εἰρωνία εἰς βάρος τοῦ φτωχοῦ λαοῦ.

15.000 δολλάρια, δηλαδὴ 450.000 θὰ πάσῃ γιὰ δυὸ ἐμφανίσεις τῆς στὴν Ἐπίδauρο ἢ Κάλλας !

Καὶ τί δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ μὲ τὸ ποσὸν αὐτό ;

Λύθηκαν ἄραγε ὅλα τὰ προβλήματα καὶ διαδέχουμε τὸ ἐνδιαφέρον μας ἐντυπωσιακὰ γιὰ φεστιβάλ καὶ ἄλλας πανηγυρικὰς ἐκδηλώσεις ;

Βέβαια κανεὶς δὲν ἀρνεῖται τὴ σημασίαν καὶ τὴν σκοπιμότητα τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων, ἀνωτέρας μάλιστα κλάσεως, γιὰ τὴν προβολὴν ἑνὸς λαοῦ διεθνῶς. Ἐπίσης μὲ τίς ἐκδηλώσεις αὐτὲς σφουρηλατοῦνται δεσμοὶ ἀγάπης καὶ εἰρηνικῆς συνοχῆς μεταξὺ τῶν λαῶν.

Ἀλλὰ ὅμως ἐφ' ὅσον δὲν πραγματοποιοῦνται εἰς βάρος τῆς πενίας καὶ κακονυχίας τοῦ λαοῦ ! Τὸ ποσὸν αὐτὸ ἴσως βγήκε ἀπὸ τίς εἰσπράξεις τῶν τελετῶν· ἀλλὰ μήπως ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ προετοιμασία τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν δὲν ἀπήτησε δαπάνας ; Καὶ μήπως αἱ δαπάναι αὐταὶ δὲν εἶναι μπουκιὰ ἀπὸ τὸ στόμα τῶν πεινασμένων ;

450.000 ! Νὰ ἀμέσως—ἀμέσως προῖκες γιὰ 9 ἄπορα καὶ δυστυχημένα ὄρφανὰ κορίτσια !

Ἄλλωστε τὸ φρόνημα καὶ τὴν πνευματικὴν στάθμην τοῦ λαοῦ μας δὲν τὴν ἀνεβάζουν οἱ ἐκδηλώσεις αὐτὲς, ποὺ εἶναι προωρισμένες γιὰ τοὺς λίγους ! Ποιὸς φουκαρὰς μπορεῖ νὰ πᾶῃ στὴν Ἐπίδauρο ; Ποιὸς διαθέτει ἔστω καὶ τὸ πενιχρότερον ποσὸν γιὰ εἰσιτήριο, προκειμένου νὰ χαρῇ ἓνα ἀνώτερον καὶ εὐγενικὸ ἔργον ἢ θέαμα τέχνης ;

Οἱ σταγόνες τοῦ μόχθου, ποὺ λέγονται χοῆμα, πρέπει νὰ ἀνακουφίσουν τὸν λαόν.

Αὐτὸ ἐπαβάλλει καὶ ἡ λογικὴ καὶ ἡ Χριστ. Συνείδησις !

Ὁρθόδοξος Πνευματικότης

ΜΙΑ ΠΛΗΓΗ

ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

Διερωτεύοντες τὰ αἰσθήματα ὅλων τῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ξένην ὁπαδῶν τῆς κινήσεώς μας, ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας εἰς τὸν ἐξαίρετον διανοούμενον κ. Κων/νον Μπασιτιᾶν, διὰ τὸ ἐμπεριστατωμένον ἄρθρον του εἰς τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «Βραδυνή». Διὰ τοῦ ἁρθρου αὐτοῦ ἀπεδείχθη, ὅτι οἱ κορυφαῖοι διανοούμενοι τῆς χώρας μας ἔχουν ἀντιληφθῇ τὴν οὐσίαν τοῦ κινήματος ἡμῶν. Ἐχομεν πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὰς ἀντιλήψεις των αὐτὰς θὰ τὰς μεταστώσουν εἰς συγκεκριμένας προτάσεις, ὥστε νὰ λυθῇ ἔνα τόσο ἐπίμαχον ζήτημα καὶ νὰ διασφαλισθῇ ἡ ἐπιβίωσις ἐνὸς τόσο ἀπαραιτήτου διὰ τὴν ὁρθόδοξον πνευματικότητα τοῦ τόπου μας κινήματος. Κατωτέρω δημοσιεύομεν αὐτοῦσιον τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον.

ΜΙΑ ΠΛΗΓΗ εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἑθνους εἶναι ἀνοικτὴ ἀπὸ τριάντα ἔτη ἑτῶν. Καὶ ἡ πληγὴ αὕτη εἶναι τὸ θέμα τοῦ ἡμερολογίου.

Ἡ κοινὴ γνώμη ἔχει συνηθίσει νὰ τὸ ὀνομάζῃ τὸ παλαιοημερολογητικὸν ζήτημα καὶ ἡ δημοτικῶς ἀδιάφορος μερὶς τῆς δημοσίας γνώμης τὸ διαγράφει ὡς ἄνθος δημοσκευτικοῦ φανατισμοῦ ἢ καθυστερημένης προλήψεως.

Ἐπὶ τῶν προκατόχων τῆς σημερινῆς κυβερνήσεως, πρωτοστατούσης φυσικῶς τοῦ Διοικητοῦς Ἐκκλησίας, τὸ θέμα προσέλαβε τὴν οὐδέτητα διωγμοῦ καὶ ἐγένοντο πράγματα ποὺ δὲν τιμοῦν οὔτε τὴν Ἐκκλησίαν ποὺ τὰ διέπραξε, οὔτε τὴν πολιτείαν ποὺ διηκόλουε τὴν πραγματοποιήσιν των.

Ἐκκλησίαι τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἐκλείσθησαν καὶ ἐσφραγίσθησαν, ὥς νὰ ἦσαν δυσώνυμοι οἰκοί. Ἱερεῖς συνελήφθησαν, ἐνεκλείσθησαν εἰς κρατητήρια, ἐξωρίσθησαν καὶ ὑπέργηροι λευῖται ἐξυρίζοντο κατὰ τρόπον ἐξοργιστικώτατα σαδιστικὸν εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν μητροπόλεων καὶ διεπομπέοντο κατὰ τρόπον ἐνθυμίζοντα ἡμέρας τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως. Ἐκκλησιάσματα ἐξεδιώκοντο ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας διακοπτομένης τῆς λειτουργίας καὶ ὁ ὑπέργηρος μητροπολίτης Φλωρίνης Χρυσόστομος ἐστελλετο ἐξόριστος εἰς ἀπορρώγας βράχους μιάς νήσου.

Ἐγιναν ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ χειρότερα χωρὶς τὸ κίνημα τῶν ὁπαδῶν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου νὰ καμφθῇ.

Περὶ τὸ ἓνα ἑκατομμύριον εἶναι οἱ ὁπαδοὶ του καὶ ὅταν τὸ ὑπὲρ τὸ δέκα τοῖς ἑκατὸν τοῦ πληθυσμοῦ μιάς χώρας ἐμμένει εἰς τὰς ἰδέας του ὑπὲρ τὸ τρίτον αἰῶνος, παρ' ὅλας τὰς δυσκολίας, τὰ ἐμπόδια καὶ τοὺς διωγμούς τὸ κίνημα αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε τὴν Ἐκκλησίαν ν' ἀφήνῃ ἀδιάφορον, οὔτε τὴν πολιτείαν ἀγνοοῦσαν τὸ θέμα, οὔτε τοὺς σκεπτομένους καὶ τιμίους ἀνθρώπους ἀσυγκινήτους.

Θὰ διερωτηθῶν ὅμως πολλοί: Εἶναι δίκαιον καὶ ὀρθὸν νὰ ἐπανέλθῃ ὁ τόπος εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολογίον παρομοίᾳ ἀναστάσεως χωρὶς κίνδυνον, ἂν ἐπραγματοποιεῖτο νὰ εὐρεθῶμεν πρὸ νέου χωριστικοῦ κινήματος νεοημερολογιτῶν; Καὶ συνάδει πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς προόδου ἐπάνοδος εἰς ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον κρίνεται ἐπιστημονικῶς ἐσφαλμένον;

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἀνάγονται εἰς τὴν οὐ-

σίαν τοῦ θέματος καὶ δὲν εἶναι ἡ οὐσία τὸ ἀντικείμενον τῆς διαμάχης.

Τὸ αἷτημα τῶν παλαιοημερολογιτῶν δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον καθιερώθη τὸ νέον ἡμερολόγιον. Καὶ τὸ ἐρώτημά των εἶναι τοῦτο:

Πῶς εἶναι δυνατόν ἐκεῖνο ποὺ καθιέρωσαν πανορθόδοξοι σύνοδοι νὰ τροποποιηθῇ ἀπὸ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας; Πῶς εἶναι δυνατόν τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ν' ἀκολουθῇ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἢ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἄλλαι ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ ταυτοχρόνως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ρουμανίας, ἂν δὲν κάμνω λάθος, νὰ νύο θετήσουν τὸ νέον;

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ γίνεται λόγος περὶ ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως ὅταν ἐπὶ τόσον θεμελιακοῦ θέματος ὅπως εἶναι τὸ ἑορτολόγιον καὶ αἱ ἐκ τούτου ἀπορρέουσαι νηστεῖαι αἱ ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐμφανίζονται διασπασμένα;

Συνωμίλησα μὲ σημαίνοντα στελέχη τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ κινήματος καὶ σαφῶς μοῦ ἐδηλώθη, ὅτι τὸ κίνημά των ἀποτελεῖ διαμαρτυρίαν ἐναντίον τοῦ ἀντικανονικοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον καθιερώθη τὸ νέον ἡμερολόγιον. Καὶ τὸ ἐρώτημά των εἶναι, πῶς καὶ διατὶ ἓνας συνειδητὸς ὁρθόδοξος πιστὸς θὰ συμμορφωθῇ πρὸς ἀποφάσεις ἐπὶ μέρους τοπικῶν συνόδων, ὅταν αὐταὶ καταργοῦν ἀποφάσεις καὶ καταστάσεις ποὺ καθιέρωσαν σύνοδοι πανορθόδοξου οἰκουμενικοῦ χαρακτῆρος;

Σαφῶς δὲ καὶ κατηγορηματικῶς δηλοῦται ὅτι ἂν πανορθόδοξος σύνοδος συνεχρομένη πρὸς ἐξέτασιν καὶ ρύθμισιν τοῦ θέματος, ἤθελεν ἀποφασίσαι τὴν καθιέρωσιν τοῦ νέου ἡμερολογίου, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως θὰ ὑπῆκουον καὶ θὰ συνεμορφοῦντο.

Διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ γίνῃ τὸ ζητούμενόν, ἀφοῦ ὁ τρόπος αὐτὸς ὁ οἰκουμενικὸς καὶ πανορθόδοξος εἶναι μείζονος κύρους ἀπὸ τὴν τοπικὴν ἀπόφασιν ἢ τὴν ἐπὶ μέρους; Τί καὶ ποῖον κωλύει τὰ πράγματα νὰ διεξαχθοῦν κανονικῶς καὶ ἡ οἰαδήποτε ληφθησομένη ἀπόφασις νὰ περιβληθῇ μὲ οἰκουμενικὸν καὶ πανορθόδοξον κύρος;

Ἄν πάλιν τὸ πρᾶγμα διὰ χιλίους καὶ ἓνα λόγους δὲν εἶναι ἐφικτόν, τοῦλάχιστον ἀμέσως, πρὸς τί οἱ διωγμοί; Εἶναι δυνατόν τὰ θέματα τῆς πίστεως νὰ περιέλθουν εἰς τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ χωροφύλακος καὶ Ἡρακλῆς τῆς πίστεως νὰ καταστή ὁ χωροφύλαξ; Δὲν εἶναι νοητόν. Διότι ἐπ' ἐλευθερία ἐκλήθημεν καὶ ὄχι διὰ πειθαναγκασμοῦ οἰουδήποτε.

Ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος κυρὸς Δωρόθεος, μοῦ εἶχεν εἶπῃ:

—Οὐδέποτε εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου ἐδίωξα παλαιοημερολογίτην. Εἶναι τὸ καλύτερον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ σκοπός μου εἶναι νὰ προωθῶ μίαν πανορθόδοξον ἔρευναν καὶ λύσιν τοῦ θέματος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι λύσεις νόθοι ποὺ δὲν ὑπηρετοῦν οὔτε τῆς Ἐκ-

Ο ΨΥΧΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΩΝ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ σώμα υπόκειται όχι μόνον εἰς τὸν νόμον τῆς φθορᾶς, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς μεταβολάς, πού ὀφείλονται εἰς διαιτητικούς λόγους, εἰς λόγους φυσικοῦ περιβάλλοντος κλπ. Ἐκτὸς ὅμως αὐτῶν καὶ διαφοροὶ ψυχικαὶ καταστάσεις ἐπιδροῦν ἐπ' αὐτοῦ καὶ φέρουν ἀλλοίωσιν. Π.χ. ὁ θυμὸς προκαλεῖ ἐπιτάχυνσιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος καὶ αἱ ἰσχυραὶ συγκινήσεις ἐπενεργοῦν ἐπὶ τοῦ νευροφυτικού συστήματος.

Δυνάμεθα δὲ νὰ εἰπώμεν, ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου οργανισμοῦ καὶ μονιμώτερα καὶ βαθύτερα καὶ πολυπλοκώτερα εἶναι.

Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον ἀποτελεῖ καὶ τὸ θεμέλιον τῆς σπουδαιότητος τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος.

Ἡ σπουδαιότης αὕτη ἔχει καὶ ὑποκειμενικὴν καὶ ἀντικειμενικὴν ἀξίαν.

Πλήθος δυσκολιῶν ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος καθ' ἑκάστην καὶ οὐδέποτε ἡ ζωὴ εἶναι τόσο ρόδινη, ὅσο παρουσιάζεται εἰς τὰς σελίδας ποιημάτων καὶ μυθιστορημάτων. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος φανῇ ἀνώτερος τῶν δυσκολιῶν αὐτῶν θὰ νικήσῃ, διαφορετικὰ θὰ καμφθῇ, θὰ συντριβῇ καὶ θὰ ἀπαθλιωθῇ. Διὰ νὰ φανῇ ὅμως ἀνώτερος δὲν χρειάζονται ὕλκα ἐφόδια· χρειάζεται ψυχικὴ δύναμις, κουράγιο. Τὸ κουράγιο ὅμως αὐτὸ διατίθεται ἀπὸ ψυχᾶς φωτισμένης μὲ πίστιν καὶ ἐλπίδα.

Ἐνας στίχος νεοέλληνας ποιητοῦ λέγει :

«Μὴ φοβηθῇς αὐτὸν πού στήριξε στήν
πίστι ἐπάνω τὴν ἐλπίδα·
τὸν εἶδα στὴ ζωὴ νὰ μάχεται·
μὰ παντ' ἀνίκητο τὸν εἶδα».

Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει : «Ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει».

Ἐκτὸς ὅμως τῆς ὑποκειμενικῆς αὐτῆς ἀξίας τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος, δηλαδὴ τῆς δυνάμεως, πού ἔχει νὰ καθιστᾷ τὸ ἄτομον ἀνώτερον τῶν δυσμενῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας ζεῖ, ὁ ψυχικὸς παράγων παρουσιάζει καὶ μίαν ἀντικειμενικὴν ἀξίαν.

Παρέχει δηλαδὴ τὴν δυνατότητα εἰς τρίτον πρόσωπον νὰ ἐπιδράσῃ εὐμενῶς ἢ δυσμενῶς ἐπὶ τοῦ ατόμου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀσθενείας ὁ ἱατρός δύναται διὰ τῆς ὑποβολῆς νὰ ἐμπνεύσῃ ἢ φοβίαν ἢ θάρρος εἰς τὸν ἀσθενῆ !

Ὅταν ὁ ἱατρός ἐπισκεφθῇ τὸν ἀσθενῆ, ὁ ἀσθενὴς ὥς ἐξ ἐνστίκτου ἐπιδιώκει νὰ διαβάσῃ τὸ βλέμμα τοῦ ἱατροῦ διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰς ἐκφραζομένας ἀντιδράσεις.

Ἡ αἰσιοδοξία τοῦ ἱατροῦ ἐμπνέει καὶ τὴν αὐτοπεποίθησιν εἰς τὸν ἀσθενῆ, ὥστε νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ

κλήσις, οὔτε τοῦ ἔθνους τὸ συμφέρον.

Αὐτὰ ἔλεγεν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος προῶρος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐξέλιπεν. Τί λέγει ὅμως ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ Ἱεραρχία; Ἄν τὸ διαγράψῃ μὲ μίαν μονοκονδυλιά, ἀδικεῖ τὴν νοσημοσύνην τῆς. Ἄν ὅχι, ἀς προχωρήσῃ πρὸς τὴν ὁρμὴν κατεύθυνσιν.

ΚΩΣΤΗΣ ΜΗΑΣΤΙΑΣ

θεραπεία. Ἄπ' ἐναντίας ἡ τυχὸν ἀνησυχία τοῦ ἱατροῦ ταρασσεῖ τὸν ἀσθενῆ καὶ δὲν διευκολύνει τὴν θεραπείαν.

Σοβαρὸν πρόβλημα ψυχολογικῆς, ἀλλὰ καὶ ἠθικῆς ὑφῆς εἶναι καὶ ἡ εὐθύνη τοῦ ἱατροῦ νὰ ἀποκαλύψῃ ἢ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν σοβαρότητα καὶ τὸν ὁμεικτὸν κίνδυνον τῆς διαγνωσθείσης νόσου.

Νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν ὁ ἱατρός; Νὰ τὴν ἀποκρύψῃ;

Ἐδῶ ἀκριβῶς συνίσταται ἡ ἀξία τοῦ ἱατροῦ ! Νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ συντρίψῃ τὸ ἠθικόν τοῦ ἀσθενοῦς. Ἄλλωστε ὁ ἄνθρωπος ὁργανισμὸς δὲν εἶναι ρυθμιζομένη μηχανή, ὥστε νὰ δυνηθῇ κανεὶς νὰ προβλέψῃ τὴν εξέλιξιν μιᾶς καταστάσεως. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐπιφυλακτικότητα τοῦ ἱατροῦ δὲν θεωρεῖται ψεῦδος ἢ ἀνεπιληψία !

Καὶ ἔπειτα ἡ ἰδεοληψία εἶναι περισσότερον ἐπικίνδυνος ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

Ὅστε ἡ σημασία τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος εἶναι σπουδαιότατη καὶ ἀπὸ ἀντικειμενικῆς πλευρᾶς.

Διὰ νὰ ἔχωμεν λοιπὸν ἀγαθὴν τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ψυχικοῦ παράγοντος, πρέπει νὰ φροντίσωμεν, ὥστε διὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἐλπίδος νὰ εἴμεθα ἥρεμοι, ἐλπίζοντες, ὑπομονητικοί, πραεῖς, ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν δυνατότητα νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τοὺς συνανθρώπους μας ψυχικὸν θάρρος, ἐλπίδα.

Ὁ χριστιανισμὸς δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀληθὴς θρησκεία· ἀλλ' εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ ἀποτελεσματικώτερα ψυχικὴ ἀγωγή. Θὰ πρέπῃ νὰ τὸ προσέξωμεν, διὰ νὰ ἐπωφεληθῶμεν ἀπὸ τὸν ἐπουράνιον αὐτὸν θησαυρόν !

ΠΑΡΗΓΟΡΟΝ ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

Τὸ Παράρτημά μας τοῦ Λουτουφὶ Θηβῶν εἶναι ἐν ἑκ τῶν πλέον ἀκμαίων καὶ ἡρωϊκῶν φρουρίων τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως. Σύσσωμον τὸ χωρίον ἴσταται ὡς εἰς ἄνθρωπος εἰς τὰς ἐπάλξεις ἐνὸς σκληροῦ ἀλλὰ ὑπερόχου ἀγῶνος. Ἡ ἀγωνιστικότητα τῶν μαχητῶν αὐτῶν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι παρηγορία τῶν χαλεπῶν καιρῶν ἀλλὰ καὶ ἐλπίδα ἐνὸς ὀρθοδόξου ἐπανευαγγελισμοῦ.

Θριαμβεῖ τὸ πνεῦμα τῆς παραδόσεως καὶ καταισχύνεται ὁ δαίμων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διχασμοῦ εἰς τὸ ἀγωνιζόμενον τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν Λουτουφί.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τὸ ἀπέδειξεν περὶ τράνωτος.

Συναγεαγμένος τῆς Ἐκκλησίας καὶ θρίαμβος Ὁρδοξίας ὑπῆρξεν ἡ ἡμέρα. Οἱ πολυσέβαστοι/ιερεῖς μας Χρυσόστ. Κιούσης, Χρυσόστ. Σταμούλης, Εὐστάθιος Γρηῆς καὶ Ἀντών. Χυλκιάς ἐν μέσῳ τοῦ συγκεκινημένου πολυπληθοῦς καὶ πιστοῦ ἐκκλησιασματος μᾶς ἐχάρισαν τὴν γνησίαν χαρὰν ἐνὸς δράματος πού διακατέχει καὶ δονεῖ τὰς ψυχὰς ὅλων μας : νὰ ἴδωμεν συντόμως σύμπασαν τὴν στρατευομένην Ἐκκλησίαν νὰ χαίρῃ ὡς χαίρει καὶ ἡ θριαμβεύουσα.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΙΝ

Μαρκ. η' 34—38 Θ' 1

ΤΟ ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΝ ΟΠΛΟΝ

“Οστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνηθήσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ εἶναι τὸ ὑψιστον ἁγιαστικὸν μέσον. Ἐξ οὗτοῦ ἀνέβλυσεν ἡ ζωὴ, δι' αὐτὸ καὶ ζωηφόρος, ὠνομάσθη καὶ ξόλον τῆς ζωῆς. Εἶναι τὸ σκήπτρον τῆς πνευματικῆς βασιλείας, ὁ ἐξορκισμὸς τοῦ σατανᾶ, ὁ καθαρισμὸς τῆς ἁμαρτίας καὶ ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας μας.

Ὁ πανηγυρισμὸς τοῦ ἁγιαστικοῦ αὐτοῦ μέσου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὑψώσεως συμβολίζει καὶ τὴν ὑψωσιν τοῦ χοικοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς σφαῖρας τῆς οὐρανόου χάριτος.

Τὸ ἀτιμωτικὸν μέσον τῆς σταυρικῆς θανάτωσης ἀνυψώθη εἰς παγκόσμιον λυτρωτικὸν σύμβολον δορυφορούμενον ὑπὸ ἀγγέλων.

Διὰ τῶν τεσσάρων κεραίων τοῦ σταυροῦ ἡ γιάσθη σύμπας ὁ κόσμος εἰς τὰ τέσσαρα αὐτοῦ σημεῖα.

Ἡ ζωὴ λοιπὸν ἀπέρρευσε ὡς ποταμὸς χάριτος ἀπὸ τοῦ Τιμίου ξύλου τοῦ Σταυροῦ. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ παραδείσου ἐφυτεύθη τὸ ξόλον τῆς ζωῆς, ἔτσι καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ κόσμου ὑψώθη ὁ Τιμὸς Σταυρὸς σύμβολον καὶ μνημεῖον αἰώνιον τῆς ζωῆς.

Ὅπως ἀκριβῶς ἡ ξυλίνη κιβωτὸς ἔσωσε τὸν Νῶε ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἔτσι καὶ ὁ σταυρὸς σώζει τοὺς πνιγμένους ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τῆς ἁμαρτίας.

Τὸ ὕδωρ δὲ εἶναι τὸ σύμβολον τοῦ βαπτίσματος τὸ ὁποῖον κατέκλυσε τὴν ἁμαρτίαν. Ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τοῦ Ἰσραὴλ μᾶς ὁμιλεῖ ἐν ἐσθίπτῳ καὶ αἰνίγματι περὶ τῆς σημασίας τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ὁ Ἰακώβ βλέπων ἐν ὄνειρῳ τὴν κλίμακα ἣ ὅποια ἦν ὡς τὸν οὐρανὸν ὅστις ἐγεφύρωνε τὸ χάσμα μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Μωϋσῆς ἐσώθη ἐντὸς ξυλίνου κιβωτοῦ καὶ μυριάκις ἐχρησιμοποίησε τὸ ξόλον διὰ νὰ ὑποδηλώσῃ τὴν σωτηριώδη σημασίαν τοῦ σταυροῦ. Παρήγγειλε εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας νὰ βάψουν μὲ τὸ αἷμα ἁμνοῦ τὰ ἀνώφλια θέλων ἔτσι νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου. Ἦνοιξε τὰς χεῖρας τοῦ σταυρικῶς εἰς τὴν μάχην μὲ τοὺς Ἀμαλικίτας ἐπιθυμῶν ἔτσι νὰ προδηλώσῃ τὴν αἰωνίαν ἡττάν τοῦ πνευματικοῦ Ἀμαλίκ, δηλ. τοῦ σατανᾶ ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ σταυροῦ.

Ὑψωσε τὸν χάλκινον ὄφιν εἰς τὴν ἔρημον ἀποκαλύπτων τὸ μέσον τῆς σωτηρίας μας ἀπὸ τὰ δῆγματα τοῦ ὄφεος τῆς ἁμαρτίας.

Ἀλλὰ καὶ αἱ ἐκφράσεις τῶν προφητῶν περὶ

τοῦ σταυροῦ εἶναι ἀμέτρητοι. Αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς λέγει ὅτι «θὰ ἰδῆτε τὴν ζωὴν νὰ κρεμάται ἐπὶ ξόλου».

Ὁ Προφητὰς δὲ λέγει ὅτι ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν αἱ ῥοαὶ τῶν ὑδάτων ἔχει φυτευθῇ δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐν καιρῷ θὰ φέρῃ τοὺς καρπούς του θὰ ἔχει δὲ τὰ φύλλα του ἀειθαλῇ. Ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ σκεπάζεται με τὰ φύλλα του δὲν θὰ ὑποστῇ τὰ ἐγκαύματα τῆς ἁμαρτίας. Ὁ σταυρὸς εἶναι τὸ σύμβολο τῆς ἁγιαστικῆς χάριτος τοῦ Κυρίου. Ἡ δυνάμις τοῦ ἐκτείνεται παντοῦ· «ἐὰν ἀναβῶ εἰς τὸν οὐρανὸν σὺ ἐκεῖ εἶ· ἐὰν καταβῶ εἰς τὸν Ἄδην πάρει· ἐὰν ἀναλάβωμι τὰς πτέρυγας μου κατ' ὄρεθρον, καὶ κατασκηνώσω εἰς τὰ ἔσχατα τῆς θαλάσσης καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου ὁδηγήσει με».

Ὁ ἄρτος λοιπὸν ὁ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καταβάς, ἡ πύλη τῆς ἀθανασίας τὸ ἀνέσπερον φῶς· ἡ ἀτίμωσις τοῦ σταυρικοῦ θανάτου ἔγινεν πλέον μακάριον καταφύγιον τῶν χριστιανῶν. Ἐγινεν σκήπτρον οὐράνιον, ὄπλον ἀκαταμάχητον, ἱερῶν εὐπρέπεια, χριστιανῶν νίκη, φύλαξις τῶν νηπίων, σωφροσύνη τῆς νεότητος στήριγμα τῶν γηρατειῶν, ἀσφάλεια τοῦ κόσμου.

Κύριε ἁγιάσον, τοὺς προσκυνοῦντας τὸ Τιμὸν ξόλον τῆς θυσίας Σου, καὶ διατήρησον ἐν πνευματικῇ καθαρότητι ὅσους ἐπιζητοῦν τὴν ἁγιαστικὴν χάριν τοῦ ὑψωθέντος σήμερον Τιμίου καὶ ζωοποιῶ Σταυροῦ Σου!

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΕΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ἔτος ἀρχεται τὴν 1ην Σεπτεμβρίου. Τοῦτο ὀνομάζεται ἀρχὴ τῆς Ἰνδικτοῦ. Ἡ λέξις εἶναι λατινικὴ. Εἰς τοὺς Ἑβραίους ἀρχὴ τοῦ χρόνου θεωρεῖται ὁ μὴν Νισσαν, ὅστις συμπίπτει μετὰ τὴν ἑαρινὴν ἰσημερίαν, καὶ νομίζεται ὡς ἐποχὴ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου, ἴσως ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν γίνεται ἡ βλάστησις τοῦ βασιλείου τῶν φυτῶν.

Εἰς τοὺς Ρωμαίους ἀρχὴ τοῦ ἔτους ἔθεωρετο ὁ Ἰανουάριος. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ὅμως κατὰ τὴν ὅποian ὁ Αὐγουστος Καῖσαρ κατετρόπως τὸν Ἀντώνιον κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ τὴν νίκην του περιφανή, ὥρισε τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ὡς πρῶτον μεταξὺ τῶν λοιπῶν.

Ὁ Σωτὴρ ὅμως ἡμῶν καὶ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ἐπιθυμῶν «ἵνα πάντες ἐν ᾧσι» ἡγάσῃ τὴν ἡμέραν αὐτὴν διὰ τῆς εἰσόδου Του εἰς τὴν συναγωγὴν τῆς Ναζαρέτ καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως ὧσαν περὶ αὐτοῦ ἔγραψαν οἱ Προφῆται ὡς μᾶς ἱστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκάς. Ἐκτοτε ἡ Ἐκκλησίᾳ παρέλαβεν τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὡς εὐλογημένην καὶ ἐορτάζει αὐτήν.

Οἱ Πατέρες θεωροῦν τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ὅτι κρύπτει ἓνα βαθύτερον θρησκευτικὸν συμβολισμόν. Εἰς τοὺς Ἑβραίους ὀνομάζεται Εὐάλ καὶ κατ' αὐτὸν ἐορτάζονται αἱ τρεῖς ἐορταί, τῶν

Τὸ Μαρτυρολόγιον τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ ἑορτὴ τῆς 4ης Σεπτεμβρίου

ΒΑΒΥΛΑΣ Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ

Ο ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ αὐτὸς κληρικὸς ὑπῆρξεν στῆλος καὶ ἐδρασίωμα τῆς Ἀντιοχείαν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ ἔτη 238—250. Ἐπίσκοπος ὢν ἐποίμανε μὲ τοιαύτην ἀγωνιστικὴν θέσιν καὶ ἀκατάβλητον φρόνημα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ὥστε ἐκίνησε τὴν ὁργὴν τῶν ἀρχῶν τοῦ αὐτοκράτορος Δεκίου. Ὁ Βαβύλας ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον καθὼς καὶ οἱ τρεῖς παῖδες αὐτοῦ.

Τοῦτο συνέβη τὸ 250.

Ἐκατὸν ἔτη ἀργότερον, τὸ 351 ὁ Γάλλος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου, εὐσεβὲς καὶ ἐνάρετος χριστιανός, καὶ σεβόμενος κατ' ἐξοχὴν τοὺς μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας, ἀνήγειρεν εἰς τὸν Βαβύλαν ἴδιον ναὸν ἀπέναντι τοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ ναοῦ τοῦ Ἀπολλωνος.

Δέκα ἡμέρας ἔτη κατόπιν ὁ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης διελθὼν ἐξ Ἀντιοχείας καὶ ἰδὼν τὸν ναὸν τοῦ μάρτυρος καὶ τὰ σιγρόντα εἰς τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ πλήθη, ἀντελήφθη ὅτι οὗτο κατεροακόνετο τὸ γόητρον τοῦ ψευδοθεοῦ του, παραγγέλλει δὲ εἰς τοὺς

σαλπίγγων, τοῦ ἱλασμοῦ καὶ τῆς σκηνοπηγίας. Αἱ ἑορταὶ αὗται εἶναι συγκεκαλυμμέναι ἐκδηλώσεις τῆς ὠλοκληρωμένης χάριτος τοῦ Κυρίου.

Ἐβδομος λοιπὸν ὁ μὴν οὗτος εἰς τοὺς Ἑβραίους καὶ πρῶτος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, θεωρεῖται ὅτι ἡ σημασία του εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή.

Θεωρεῖται δηλαδὴ ἐποχὴ τοῦ τέλους τῶν καρπῶν καὶ ἐναρξὲς τοῦ τρυγητοῦ. Ἐβδομος αἰὼν τοῦ τέλους τῆς φθορᾶς καὶ ἐναρξὲς τοῦ νοητοῦ τρυγητοῦ διὰ τὴν διαδεχθῆ ἡμᾶς ἡ μέλλουσα λινὸς (τὸ πατητήρι).

Πολλὰ λοιπὸν τὰ μυστήρια περιέχει ἡ ἑορτὴ αὕτη.

Ὁ Κύριος ὁ ἀγιάσας αὐτὴν ἐν τῇ Πατρίδι Αὐτοῦ Ναζαρέτ ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς ὅτι πρέπει ὁμοίως νὰ εἰσερχώμεθα εἰς τὴν καθαρότητα τοῦ βίου, διότι Ναζαρέτ εἰς τὰ ἑλληνικὰ σημαίνει καθαρότης.

Ἀς μιμούμεθα λοιπὸν τὸ παράδειγμα τόσο τοῦ Κυρίου ὅσον καὶ τῶν ἐορταζομένων κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας ἀνδρῶν, καὶ ἅς ἀνολογιζώμεθα τὴν σημασίαν τῆς ἐναρξέως τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, καθότι μόνον οὕτω θὰ ἐκδιώξωμεν τοὺς ἐπιβόλους ἐχθροὺς τῆς σωτηρίας μας, τοὺς δαίμονας, θὰ καταπραυνώμεν τὰ πάθη μας καὶ θὰ γίνωμεν σωτῆρες οὐ μόνον τῶν ἑαυτῶν μας, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων, ἀπολαύοντες οὕτω τῶν αἰώνων ἀγαθῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

χριστιανούς νὰ μετακομίσουν ἀπὸ ἐκεῖ τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος.

Τότε, ὡς μᾶς ἀφηγεῖται ὁ ἱστορικὸς Θεοδώρητος, οἱ χριστιανοὶ ἐν συναγερμῷ καὶ θρησκευτικῷ ἐνθουσιασμῷ παραλαμβάνουν τὴν λάρνακα καὶ περιφέροντες αὐτὴν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀντιοχείας ἔψαλλον δαυϊτικὸς ψαλμοὺς καὶ ἐφώναζον: «αἰσχυνθήτωσαν πάντες οἱ προσκυνοῦντες τοῖς γλυπτοῖς».

Τοῦτο εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἐξοργίσῃ τὸν Ἰουλιανὸν καὶ τοὺς εἰδωλολάτρους οἱ ὅποιοι ἐκήρυξαν διωγμὸν ἐναντίον τῶν χριστιανῶν.

Τελικῶς τὸ ἱερὸν σκῆνωμα τοῦ μάρτυρος ἀφοῦ ἐτοποθετήθη ἀργότερον εἰς ἰδίαν βασιλικὴν τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ Μελέτιος Ἀντιοχείας, ἀπῆχθη ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων σταυροφόρων εἰς Κερμόναν τῆς Ἰταλίας.

Δύο θαυμασίους λόγους διὰ τὸν ἱερομάρτυρα ἔξεφώνησεν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, οἵτινες καὶ σώζονται.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΕΘΙΜΟΝ

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ

Εἰς τὸ μεσημέριον Ἐπανομῆς (Θεσσαλονίκης) καθὲς χρόνον ὁ καλὸς ἐφημέριος, παπᾶ—Γι, ὄργης Μαρμαρίδης τὴν ἑορτὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων (30 Ἰουνίου) τελεῖ μνημόσυνον ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀγοίως φονευθέντων καὶ καέντων ὑπὸ τῶν τούρκων Ἑλλήνων. Ἡ τραγικὴ αὕτη θυσία τῶν ποντίων Ἑλλήνων, συνέβη εἰς τὴν περιοχὴν Καρασού Κεστενα Μαρουνά, νομοῦ Νικομηδείας, πρὸ 40 ἀκριβῶς ἐτῶν, τὴν ἡμέραν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Οἱ φονευθέντες παρεπλανήθησαν ὑπὸ τῶν τούρ-

Ὁ πατὴρ Γεώργιος ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν τοῦ παραρτήματος Μεσημερίου, κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ μνημοσύνου

κων, ὅτι χρειάζονται δι' ἀγαρῶν καὶ ἐκεῖθεν ὠδηγήθησαν ὑπὸ τῶν δημίων των εἰς τὸ χωρίον Γοτς—Ἀλῆ, παρὰ τὴν ἀκτὴν τὴν Μαύρης θαλάσσης.

Οἱ ἐπιζήσαντες τοῦ τραγικοῦ αὐτοῦ ὀλοκαυτώματος εἰδοποίησαν τοὺς Ἕλληνας τῶν παρακειμένων χωρίων καὶ κατέφυγαν εἰς τὸ βουνό. Μετ' ὀλίγον ἦλθαν οἱ Τούρκοι καὶ κατέστρεψαν ὀλοσχερῶς τὰ χωριά. Οἱ διασωθέντες μετὰ 45 ἡμερῶν περιπετειώδη πορείαν, ἔφθασαν εἰς Νικομήδειαν, ἀφοῦ διέβησαν τὸν Σαγγάριον, ἡ ὁποία εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Οἱ διασωθέντες Ἕλληνες ἐκ 14 χω-

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Παναγύρεις

Την 24ην Σεπτεμβρίου πανηγυρίζουν :
1) Τὸ Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Ἡλιουπόλεως. Αὐτοκίνητα Ἀγ. Μαρίας. Μία στάσις πρὸ τοῦ τέρατος.
2) Τὸ Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Ἀμυγδαλέας Σταμάτας Ἀττικῆς. Αὐτοκίνητα Σταμάτας ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κάνιγγος Στάσις : Τέσμα
3) Τὴν 17ην τρέχοντος θὰ τελεσθῇ πανηγυρικὴ λειτουργία ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἐυαγγελιστρίας Καραχάλιου καθέτι δ' Ἱ. Ν. Τρισυπόστατος ὧν ἐορτάζει κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἀγ. Σοφίας.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΔΡΑΜΑ Αὐγουστος 1960

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Νηστείας τῆς Παναγίας ὑπὸ τοῦ Ἱερέως Αἰδес. κ. Μιχ. Ν. Σαββοπούλου ἐξυπηρετήθησαν θρησκευτικῶς τὰ Παραρτήματα Ἀγ. Ἀθανασίου Κομοτηνῆς καὶ Κοινότητος Καβάλας. Τὴν ἐορτὴν τῆς Παναγίας καὶ οἱ δύο Ἱεροὶ Ναοὶ Γ.Ο.Χ. Δράμας ὑπερεπληρώθησαν πιστῶν συρρευσάντων ἐξ ὅλων τῶν χωρίων, νομῶν Δράμας καὶ Καβάλας. Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν εἰς τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐγένετο Μεγαλοπρεπὴς Λιτανεία. Εἰς τοὺς προσελθόντας προσκυνήτας ὑπὸ τῶν οἰκείων τοῦ Ἱερέως πατρός Μιχαὴλ παρετέθη Τράπεζα.

Τὴν 19)8 ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ θήλεως τέκνου τοῦ Γεωργίου Χριστοφορίδου ὀνομασθέντος Ἑλένη ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου Ἰωάννου Θ. Ἡλιάδη λογιτοῦ. Ἐσχάτως ἀπέθανον τὰ μέλη μας, Θεοκτίστη Μοναχὴ ἑτῶν 86 καὶ Στυλιανὸς Λοτίδης ἑτῶν 75. Ἀμφότεροι ἐκηδεύθησαν μέχρι τάφου ὑπὸ τῶν Ἐφημερίων τῶν ἐν Δράμα δύο Ἱερῶν Ναῶν Γ.Ο. Χριστιανῶν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Τὴν ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου παρετηρήθη ἀπάνταστος κοσμοσυρροὴ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης. Καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ναοῦ καὶ οἱ πέριξ χώροι κατελήφθησαν ἀπὸ τοὺς ἐκ τῶν Παραρτημάτων τῶν ἐγγὺς καὶ τῶν μακρὰν τῆς πόλεως προσελθόντας νὰ τιμῇσιν τὴν Θεοτόκον.

Ὁ κόσμος, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἀκρόατος. Ἀξίζει ἔπαινος εἰς τὸν ἐφημέριον π. Στυλιανὸν Μουσῶν καὶ τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Κοινότητος, διότι συντελοῦν εἰς τὴν προώθησιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἐν τῇ περιοχῇ τῶν.

Ἡ ἀναβολή.

Δὲν γνωρίζομεν ποιοὶ λόγοι ὑπηγόρευσαν τὴν ἀναβολὴν τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου Πάντως ἡ ἀναβολὴ αὕτη δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ ὡς ἐκ Θεοῦ ἐμπόδιον, διὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν φιλοπατικὴν συνομοσίαν μερικῶν νοσταλγῶν τῆς Φεράρας καὶ νὰ δώσῃ οὕτω καιρὸν εἰς τὰ ὑγιᾶ στοιχεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ἐπιτύχουν τὸν θρίαμβον καὶ τὴν νίκην τῆς Ὁρθοδοξίας.

ρίων ἦσαν 7.000. Τὸ μνημόσυνον καὶ ἡ συγκινητικὴ ἀνάμνησις τῶν ἐπιζώντων γίνεται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν φονευθέντων. :

Ἐκ τῶν χωρίων Κεστένη Μπουνάρ Κυρσελῆ, Γάσ. Πασί, καὶ Τσοπάν Γιατάγ. Αἰωνία Σας ἡ μνήμη νεώτεροι ἐθνομαρτυρες.

ΕΠΕΤΕΙΟΙ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Τὴν Κυριακὴν, μετὰ τὴν Ὑψωσιν, ἡ Π.Θ.Ε.Ο.Κ. πανηγυρίζει τὰ 25 ἔτη ἀπὸ τῆς συστάσεώς της. Πρὸς τοῦτο τὰ μέλη θὰ ἐκκλησιασθῶσιν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγ. Παρασκευῆς, ὅπου θὰ γίνῃ ἀρτοκλασία καὶ μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν προαπελθόντων μελῶν τῆς Ὁργανώσεως. Μέλος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. θὰ δριμύνη. Μετὰ ταῦτα θὰ ἐπακολουθήσῃ δεξίωσις ἐν τοῖς γραφείοις (Κάνιγγος 32).

Τὸ Ἅγιον Ὅρος,

Μὲ τὴν κατανυκτικὴν του μελαγχολίαν καὶ τὴν ἀγίαν ἐκφραστικότητά της ἰδιόμορφον φύσεώς του ὁ ὑψίκομος Ἄθως ὑποδέχεται τοὺς ἐπισκέπτας· ἄλλοι ἐξ αὐτῶν ζητοῦν μὲ τὸν φακὸν τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς νὰ ἀποθανάτισουν τὸ ὠραῖον, καὶ τὴν ἁρμονίαν, τὸ κάλλος καὶ τὴν φυσικὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ τοπίου· ἄλλοι ἀναζητοῦν εἰς τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἡρεμίαν τὴν ψυχικὴν ἀνάπαισιν ἐν τῇ κοπώσεως τῆς πολυθρόνου ζωῆς τῶν πόλεων· ἄλλοι πραγματοποιοῦν μίαν ἀδάπανον καὶ εὐχάριστον ἐξοχὴν· ἐλάχιστοι ὅμως ἐπιτυγχάνουν νὰ συλλάβουν τὸ νόημα τῆς ζωῆς, ποὺ πάλαι εἰς τὰ ἀσκητήρια τῶν μοναχῶν, εἰς τὰς ἀκολουθίας τοῦ Ναοῦ, εἰς τὰ ἥδη ἐν γένει τοῦ μοναχικοῦ βίου. Δι' αὐτὸ καὶ ἐλάχιστοι, ἐπιστρέφοντες, διακηρύσσουν τὴν ἀλήθειαν· ὅτι δηλαδὴ τὸ Ἅγιον Ὅρος εἶναι τὸ κέντρον, τὸ μοναδικὸν ἴσως, τοῦ ὀρθοδόξου μυοτικισμοῦ, πρὸς τὸ ὁποῖον μετὰ σεβασμοῦ ὀφείλομεν νὰ ἐνατενίζωμεν καὶ πρὸς τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ προσορμίζεται, ὡς εἰς εὐδεῖον καὶ γαλήνην λιμένα, πάσα ψυχὴ ἀναζητοῦσα τὸν ἐπουράνιον νυμφίον μακρὰν τῆς πλάνης τοῦ κόσμου καὶ τῆς φαιδρᾶς συμβατικότητος τῆς φλυαρίου.. κοσμικῆς θρησκευτικότητος !

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος καὶ εἰς τὴν πρώτην σελίδα δημοσιευθεῖσα εἰκὼν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἶναι ἔργον (τοιχογραφία) τοῦ Πρωτάνεως τῶν Ἀγιογράφων κ. Φωτίου Κόντογλου. Εὐρίσκεται εἰς τὸ Παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου (Ἀγ. Φιλοθέης).

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»,

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΜΕΤΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθήναι
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμας 15.-
» Ἐτησίᾳ » 30.-
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 2